

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1682/2023
14.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарства одбране, ВП Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Вујовић, адвокат из ..., ради сицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2041/22 од 03.08.2022. године, у седници одржаној 14.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2041/22 од 03.08.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2041/22 од 03.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 3267/18 од 16.04.2021. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на основу стицања без основа исплати износ од 179.112,71 динара, са законском затезном каматом од 10.09.2013. године до коначне исплате, као неоснован и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2041/22 од 03.08.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних

питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Наиме, у конкретном случају, тужбени захтев тужиоца за исплату по основу стицања без основа је одбијен из разлога што је туженом за период од новембра 2012. године до јануара 2013. године, тужилац вршио исплату плата и накнада на име отежаних услова рада на основу решења која су у том тренутку била важећа (коначна и извршна), односно на основу пуноважног правног основа. Нижестепене одлуке су донете применом одговарајућих одредаба материјалног права и то члана 210. и 211. Закона о облигационим односима. Како правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, то не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овој парници поднета је суду 26.12.2013. године. Вредност предмета спора је 179.112,71 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**